חג הספר

על חג השבועות נודע לי הפעם ממש יומיים לפני שהוא פרץ לחיינו, וכך שוב, היה „העולם הזה" השבוע היחידי שלא פירסם שני עמודים המוקדשים לעוגות גבינה. או־קי, אז אני מודה שהכל באשמתי, ואני מתנצלת לפני מי שטעם הגבינה לא התערבב לו עם טעם שבועות.

אבל פעמיים רצוף לא תתפסו אותי מפשלת ולכן – הנה תיזכורת מיוחדת ליום הספר העברי. בלי יומרות של ביקורת, בלי סקירה רצינית של הספרות העברית ובלי דיונים על מצבו של הסופר העברי.

סתם סקירה של כמה ספרים שעברו מתחת ידי בזמן האחרון, וקצת הערות אישיות.

לקטנים

● ספר שיצא לאור ממש חצי שעה לפני שאני כותבת עליו. עוסק בבעייה הכאובה של „אמא, תקני לי". מספר את הסיפור ולא מנסה לפתור בעייה או לחנך למי־יודע־איזה ערכים של חסכנות. אמא מנסה להראות לנילי־תק־ני־לי איך עובד בנק, וביצד אפשר להוציא ממנו רק את מה שנכנס.

פשוט, יפה, עם ציורים יפים של אורה אייל.

„נילי־תקני־לי" — רותי קינן

„בבוקר תקני לי קשת אדומה..."

נילי־תקני־לי מאת רותי קינן, הוצאת ר. סירקיס.

● פיטר פן, ספר בכריכה קשה, שבעצם היה צריך להיות התוכניה של ההצגה הישראלית. צילומים של הצוות הישראלי של המחזה, התוכן של המחזה בקיצור, ובסוף — רשימת השחקנים הישראלים. מה זה אם לא תוכניה של הצגה? אבל לילד שראה את ההצגה זה אולי מזכרת.

פיטר פן, הוצאת מודן.

לקטנים שקצת גדלו

● אילת מקבלת מאת דפנה שריר, מורה לחינוך מיני, הוא ספר־הדרכה לילדות, המעודות לפני קבלת המחזור החודשי. הסברים מצויירים ומצולמים שזורים בין סיפור המורכב משאלות שילדות לפני ואחרי קבלת המחזור נוהגות לשאול. דפנה שריר, המחזיקה מדור ליעוץ מיני באחד מעיתוני־הנוער, אספה את השאלות בנושא המחזור, ובהסתמך על התשובות כתבה ספר מעניין, מעוצב יפה וחשוב.

אילת מקבלת מאת דפנה שריר, הוצאת ר. סירקיס.

● סידרת סיפורי־מסע לילדים של הוצאת פועלים בשני סיפורי־מסע של הפסל יגאל תומרקין. איטליה וסיציליה והודו ונפאל. אף אחד מן הספרים אינו מספר את סיפור המקומות הקסומים הללו, אלא שבכל פעם שתומרקין התרגש מאיזהשהו מקום, הוא שלף את מצלמתו, צילם תמונה, ומייד גם רשם לידה איזו הערה.

מה שיצא הוא ספר מאוד אישי של ציורים ולידם הערות אישיות מאוד. לומים מיקריים מעוררת את חיידק הנסיעות למי שהוא במיקרה רדום אצלו.

מסעות הפלא איטליה־סיציליה והודו ונפאל מאת יגאל תומרקין, הוצאת דביר.

לנוער

● החנגשות חזיתית — אדם נפצע בתאונה. מה הוא מרגיש כשהוא מתחיל להרגיש יותר מכאב? האם הוא יודע איך הסביבה הקרובה אליו מרגישה? האם גם הפצוע מחזיר רגישות לסביבה, שגם חייה השתנו עקב הפציעה?

הסופרת נירה הראל, שעברה תאונה קשה לפני כשנתיים, הבריאה וכתבה ספר העוסק ביחסי הפצוע וסביבתו, כולל גילויים חיוביים

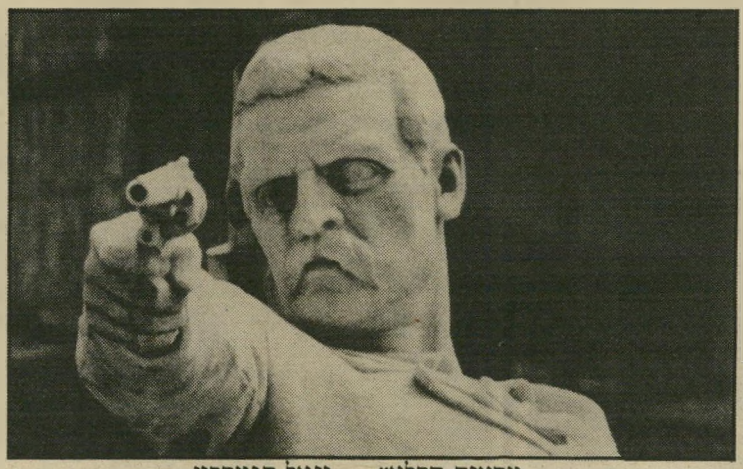

„מסעות הפלא" — יגאל תומרקין

„והוא אולי אלוף במיל'."

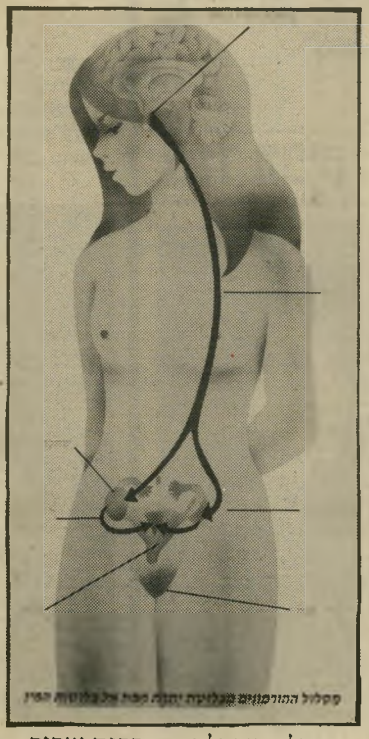

אילת מקבלת — דפנה שריר

„אחותי הקטנה התחרבנה"

של אהבה ודאגה, והיכולת שמוצא כל אחד בעצמו לעזור, לתפקד, להפיק דברים שלא הופקו כשלא ממש היה צריך אותם.

וכל זה דרך סיפור על ענת, הוריה, אחיה, בסיפורים על יואל משה סלומון, שעליו מביא בן־עזר גילויים מרעישים.

רומאן היסטורי לנוער, המבוסס על עובדות שנתגלו במחקר ממושך.

פרשים על הירקון מאת אהוד בן עזר, הוצאת יוסף שרברק בע"מ.

● ובלי ספר חדש של דבורה עומר אי־אפשר. הפעם בדהרה. קורות חייה המרתקים של בת בעלי אחוזה ברוסיה שמרדה בהוריה, הפכה מהפכנית, באה לביקור בארץ־ישראל, ונשארה כאן. סיפור חייה של מניה שוחט ממייסדות השומר. כרגיל אצל דבורה עומר, כל הפרטים ההיסטוריים נכונים, ואת טעם הימים ההם יודעת עומר להעביר בעט־אמן. מסוג סיפורי־הנוער שבבית שלנו עושים הגרלה מי יקרא בהם קודם, נוער או הורים.

בדהרה מאת דבורה עומר, הוצאת כתר.

לנוער פלוס

● ספר מיוחד לגיל שבין 20 ל־30, שבו כל גבר חושב שהוא מרלון ברנדו הצעיר וכל גברת צעירה חושבת שהיא המציאה באופן אישי את האהבה, התשוקה וכל השאר. למי שהגיל הורס להם את המוח, וכל מה שהם חושבים זה המין השני ואיך אפשר לגרום לו להתאהב בנו, כשמבט של חצי זילזול על פניו. זה אמור לגבי שני המינים. שיווין מוחלט.

אז בכנרת יצא לאור ספר שיוכיח לכם, גברברים נכבדים. בריז'יט ברדואיות צעירות, שהחיים זה לא מה שאתם/ן חושבים/ות.

דוד מאייר הוא אמא הוא ספר למי שאהב את ספריו של ביל קוסבי ואת ספריו של יאיר גרבוז, למי שאוהב לצחוק על העולם, אבל בעיקר על עצמו.

מאת גייל פארנט, מי שכתבה את שילה לוין מתה וחיה בניו־יורק, הוצאת כינרת.

לגדולים מסוג נקבה

מינימוסים זה פחות או יותר „כל מה שרציית לדעת על נימוסים בזמן ה... לפני ואחרי, ולא ידעת את מי לשאול.

איך לומר למאהב שיש לו ריח רע? איך לבדוק בדיסקרטיות אם אין לו מחלת־מין? האם ארוחת־הבוקר היא חלק מהבילוי הלילי? מי מפסיד את מי, הוא אותי או אני אותו? מה להגיד לו אחרי?

מריליין האמל, בעלת טור נימוסים בקוסמופוליטן, חושבת שהיא יודעת את התשובות לכל השאלות הללו ורבות אחרות.

● שמפניה לארוחת בוקר אינו כמו שאומר לי נדמה, ספר־מתכונים לארוחות־בוקר רומנטיות, אלא ספר מן הסוג שקוראים ואומרים: „או, זה בדיוק כמו אצלי. את זה ממש אני יכולתי לכתוב". מין יומן קטן של אשה, שבו חלומות, תפילות, מאוויים, הרגשה של את זה הפסדנו כבר, ואת ההוא יום אחד. נצליח לעשות, ובין החלומות המוגשמים והבלתי־מוגשמים אנחנו חיים, ובחיים יש הרבה שמחות וחגיגות, אבל להם לא קוראים חלומות, כי הם הוגשמו, וכמו שאומרת הסופרת והעיתונאית תמר אביזר אטינגר, כותבת הספר, „יש כלמיני חלומות שהכרחתי את עצמי לא להגשים אותם — ולהתפכח. ואני מבכרת לחלום אותם."

סיפורים קטנים על חיים בכמה רבדים שלהם.

סיפריית מעריב.

● ואחרון הוא ספר שעוד לא יצא לאור ועוד לא ראיתי אותו וגם לא קראתי בו. זהו הספר עוונות בחמש דקות מאת רות יולס, בהוצאת כתר. ולמרות שלא ראיתי את הספר אני מוכנה לחתום כאן על שטר־ערבות שהוא ספר מצויין.

את רותי יולס אני מכירה 20 שנה. במשך השנים האלו אכלתי אצלה עוגות ועוגיות ולחמניות וקרואסונים ולחמים, וכמובן ארוחות שלמות וארוחות־בוקר, שכמותן רואים בסרטים. רותי יולס היא טבחית־בשלנית־אופה־מארחת בלתי־רגילה. כל דבר טעים ויפה־מראה המגיע לשולחנה, הוא דבר שגם אנשים אחרים יכולים להכין.

רותי לא שומרת סודות, לא מרמה בכמויות, לא מספרת על שעות־עבודה רבות ועל כפרים נידחים בדרום־לבנון שמהם צריך להביא זעתר ביבוא אישי. רותי יולס מוציאה סוף־סוף ספר שאני כעקרת־בית ומארחת מחכה לו. יגיע הישר מהכריכייה לדוכני שבוע הספר.

לא קשור לעניין

נעלם כלב מגזע צ'אוצ'או, בן 5–6 שנים, מרחוב יהודה הלוי בתל־אביב.

כל המוצא, אנא יצלצל 03־244501 ויבוא על שכרו וכל השאר.